

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: AAA radiotaxi s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Wuchterlova 7, zast. JUDr. Matějem Sedláčkem, patentovým zástupcem se sídlem Praha 4, Ke Kateřinkám 1393, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29.1.2010, sp.zn. O-434553, č.j. O – 434553/58791/2007/ÚPV,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též žalovaný), kterým zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též Úřad) jako prvoinstančního správního orgánu ze dne 29.8.2007, o zamítnutí jeho přihlášky barevné ochranné známky zn.sp. O-434553, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též správní řád), a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítal, že měl žalovaný posuzovat přihlášku ochranné známky vzhledem k vozidlům taxislužby na území ČR a nikoliv na území Spojených států Amerických či Indie, zvláště pokud v Bombaji žlutá taxi nejezdí, jak dokládal fotografií vyhotovenou v textu žaloby. K poukazu žalovaného na vyhlášku hl.m. Prahy č. 18/2006 Sb.(dále též vyhláška) a k jeho závěru, že by došlo k zablokování většiny běžně užívaných odstínů této barvy pro ostatní soutěžitele, žalobce tvrdil, že jeho cílem je registrovat tuto specifickou barvu RAL 1021 (dále též předmětná barva) proto, aby jiným soutěžitelům

zabránil v jejím užívání, neboť se u běžného spotřebitele vžila pro jeho vozy taxi. Je zřejmé, že by po registraci ochranné známky mohl bránit v užívání předmětné barvy a ne většiny či všech odstínů žluté barvy pro taxislužbu, jak ve svých závěrech žalovaný uvádí. Žalovaný tak užívá nepřiměřeně extenzivní výklad zákona. Za posledních 10 let umožnil žalovaný registraci pouze jedné ochranné známky pro barvu, ale např. OHIM eviduje 185 registrovaných známek pro barvu. Žalovanému chybí rozhodovací praxe pro rozhodování v případech přihlášek ochranných známek pro barvu, čímž se dopouští chybných závěrů a úvah. Tento fakt podporuje i skutečnost, že o přihlášce žalobce, podané 16.2.2006, rozhodl až po 4 letech po jejím podání, ačkoliv správní řád ukládá žalovanému lhůty k rozhodnutí zcela jiné.

Žalobce nesouhlasil ani s hodnocením jím předložených důkazů k prokázání rozlišovací způsobilosti s tím, že se žalovaný svým tvrzením o tom, že v otázce získání rozlišovací způsobilosti je třeba zohlednit „zejména podíl na trhu, který označení zaujímá, intenzitu, geografické rozšíření, dobu užívání označení, výši vynaložených investic k propagaci označení“ dále nařídil. Žalobce namítal, že žalovanému dodal velké množství důkazů, které prokazují rozlišovací způsobilost předmětné barvy pro žalobce. Uvedl, že na trhu v ČR od roku 1990 provozuje přes 1200 vozů taxi označených předmětnou barvou, které poskytují své služby po celé ČR, ale poskytují dopravu i do zahraničí. Žalobce je všeobecně známou největší taxislužbou v ČR a patří mezi největší v evropském měřítku, s mnoha oceněními o vysoké kvalitě služeb. Zároveň je i oficiálním poskytovatelem taxislužeb pro Ruzyňské letiště. Je všeobecně známý mezi spotřebiteli i tím, že používá jedinečnou žlutou barvu RAL 1021, která je pro jeho vozy příznačná, přičemž v ČR tuto barvu, ani této barvě podobnou, neužívá žádný jiný poskytovatel taxislužby. Označení vozů žalobce barvou RAL 1021 se zcela jistě vžilo do podvědomí spotřebitelů jako označení a identifikace žalobce a je možné se s ní setkat na vozech žalobce po celé ČR. Je tak možné konstatovat, že minimálně většina obyvatel ČR se setkala se žlutými vozy žalobce, ať již jako zákazníci žalobce nebo tyto vozy spatřila při poskytování služeb jiným zákazníkům. Průměrný spotřebitel v ČR tedy předpokládá, že pokud vstupuje do taxi se žlutou barvou, jedná se o vůz žalobce. Vzhledem k množství dodaných důkazů a množství veřejně dostupných informací v tisku, na internetu apod., má žalobce za to, že Úřad nedostatečně a chybně posoudil dodané důkazy a neposoudil běžně veřejně dostupné důkazy. Zároveň je zřejmé, že ačkoliv správně uvedl, jaké faktory jsou zapotřebí zohlednit u získání rozlišovací způsobilosti, dále je zcela ignoroval. Žalobce požaduje ochranu pouze pro specifický, jemu na objednávku vytvořený odstín žluté barvy RAL 1021, který je pro něho příznačný, pro který získal u průměrného spotřebitele vzhledem k dlouhodobým kvalitním službám ve značném rozsahu rozlišovací způsobilost a který je s ostatními provozovateli služby taxi nezaměnitelný. V případě, že by měl některý subjekt názor, že registrace tohoto odstínu žluté RAL 1021 by zasáhla do jeho práv, má právo se vyjádřit v námitkovém řízení.

Podle žalobce Úřad nesplnil svou povinnost podle § 52 správního řádu provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a doplnil, že pro úvahu o získání rozlišovací způsobilosti bylo rozhodné, že jakkoliv všechny na důkazních listinách vyobrazené automobily mají žlutou barvu, každý z nich dále nese označení AAA v grafickém vyhotovení, které má žalobce zapsáno jako ochranné známky, mimo jiné i pro identické služby, pro niž nárokoval ochranu zamítnutou přihláškou ochranné známky. Ačkoliv hodlal žalobce prokázat získání rozlišovací způsobilosti

žluté barvy, konkrétně určeného odstínu, pro své služby, v důsledku užití více rozlišovacích znaků na jednotlivých vozech se mu nepodařilo prokázat, že spotřebitelé tyto služby rozlišují podle barvy a nikoliv podle dalších distinktivních znaků. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ve věci sp.zn.7As 56/2008. K námitce, že žalobcem uváděná barva byla vytvořena výhradně pro jeho potřeby a že tato barva dostatečně prokazuje rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení, měl žalovaný zato, že tvrzení je v rozporu s obsahem přihlašovatelem předložených důkazů v řízení prvoinstančním i druhoinstančním, neboť na všech předložených vyobrazeních se totiž žluté automobily vyskytují spolu s ochrannou známkou AAA. K námitce na provedení všech důkazů potřebných ke zjištění stavu věci žalovaný uvedl, že Úřad provedl všechny důkazy, které žalobce jako přihlašovatel předložil na podporu svých tvrzení. Těmi se však nepodařilo prokázat jeho tvrzení, neboť z nich vyplynula jediná informace, a to, že firma AAA radiotaxi s.r.o. provozuje taxislužbu ve žlutých automobilech. K tvrzení žalobce, že „minimálně většina obyvatel České republiky se setkala se žlutými vozy žalobce“ žalovaný uvedl, že tím se žlutá barva nestala výhradním označením jen pro přihlašovatele, poukázal na jiné firmy poskytující služby autodopravy, popřípadě taxislužby, ve vozidlech žluté barvy, např. Citytaxi, DHL, Messenger, Student Agency, některé speciální školy svázejí své žáky žlutými autobusy, apod. Používání žluté barvy v souvislosti s nárokovánými službami tedy není sto odlišit tyto služby žalobce od stejnorodých služeb jiné osob, v důsledku toho není sto ani být ochrannou známkou. Přiznáním ochrany žluté barvy pro přihlašovatele by mimo to na trhu mohlo dojít k situaci, že by nebylo možné poskytovat smluvní autodopravu jakýmkoli žlutými automobily. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí v souladu s judikaturou ESD. K tomu poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora (dále též ESD) C-104/01 ve věci Libertel Groep BV versus Benelux Merkenbureau, podle kterého musí být při posuzování rozlišovací způsobilosti barvy jako ochranné známky brán ohled na veřejný zájem, aby nebyl příliš omezen přístup k barvám i pro jiné subjekty, které nabízejí výrobky nebo poskytují služby stejného typu jako s těmi, pro něž je zápis požadován. K tomu, že přihlašovatel, resp. žalobce, nedoložil ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách, že se dané označení stalo příznačným právě pro jeho zboží, tj. že veřejnost odlišuje takto označené zboží od jiných poskytovatelů stejnorodého zboží, žalovaný poukázal na rozsudek ESD C-353/03 ve věci BREAK, podle kterého může být rozlišovací způsobilost získána užíváním přihlašovaného označení jako součástí zapsané ochranné známky nebo ve spojení s ní, ovšem k tomu, aby takto získal rozlišovací způsobilost, musí být užíváno jako ochranná známka, tedy aby v důsledku jeho užívání relevantní spotřebitelé skutečně vnímali výrobek nebo službu, označené pouze ochrannou známkou, jako označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jednoho subjektu od výrobků a služeb označených shodným či podobným ztvárněním jiného subjektu. Z žalobcem předložených důkazů však nebylo možné usoudit, že by jej spotřebitelská veřejnost rozeznala od jiných autodopravců provozujících své služby ve žlutých vozech, pokud tyto vozy neponesou další odlišující znaky. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých stanoviscích a nově namítl, že žalovaný neposoudil skutečnost, že z některých podhledů průměrný zákazník vidí pouze barvu a označení taxi na střeše vozu (přední a zadní pohled na vůz) s tím, že vozy taxi jsou také většinou v pohybu a průměrný zákazník nemusí slovní znaky po stranách vozu postřehnout, tedy že z určitých pohledů žalobce užívá označení barvy bez jiných rozlišovacích prvků, což neodpovídá tvrzení žalovaného.

Dále k poukazu žalovaného na užívání vozidel žluté barvy jinými společnostmi uvedl, že společnosti DHL a Messenger poskytují služby odlišné od služeb poskytovaných žalobcem, společnost Student Agency má v označení barvu, která je blíže oranžové nežli žluté,

společnost Citytaxi užívá odlišné barvy vozu od vozů taxi žalobce. Namítal, že žalovaný svá tvrzení o údajném užívání žluté barvy RAL 1021 jiným subjektům nijak neprokázal. Znovu se vyjádřil k délce správního řízení, nezákonnému prodlužování lhůt a zopakoval, že podal přihlášku ochranné známky pro žlutou barvu RAL 1021, tedy konkrétní odstín žluté.

V duplice žalovaného k replice žalobce žalovaný poukázal na to, že žalobce přihlášku ochranné známky O-434553 (dále též přihláška) nárokoval ochranu pro specifický odstín hořčičně žluté barvy označené ve stupnici RAL jako 1021 pro taxislužbu a automobilovou dopravu ve třídě 39. Bylo na přihlašovatele, aby prokázal, že spotřebitelé specifickou žlutou barvu RAL 1012 jako takovou spojují se službami přihlašovatele, tedy taxislužbou a automobilovou dopravou. Žádný z důkazů předložený žalobcem nebylo možné usoudit, že by spotřebitelé spojovali žlutou barvu „per se“ se službami přihlašovatele, proto byla přihláška zamítnuta s odůvodněním, že se přihlašovatel nepodařilo prokázat, že by žlutá barva jako taková získala pro nárokové služby rozlišovací způsobilost. K tvrzení žalobce pod bodem II repliky, že spotřebitelé odlišují služby poskytované žalobcem od služeb jiných poskytovatelů obdobných služeb podle různých distinktivních znaků s tím, že objektivně nelze označit jeden ze současně užívaných za distinktivní, žalovaný uvedl, že tím žalobce připouští, že barva jako taková získává pro přihlašovatele distinktivitu jen, je-li užívána s dalšími znaky, které žalobce při své činnosti užívá. Tím žalobce připouští, že barva takovou distinktivitu nemá. Tím popírá svou žalobu. K tomu žalovaný zdůraznil, že si žalobce přihlásil k ochraně specifický odstín žluté barvy bez jakýkoliv dalších distinktivních prvků. K tvrzení, že vozy žalobce jsou v některých případech odlišitelné od jiných vozů pouze žlutou barvou žalovaný uvedl, že je považuje za účelové, neboť pouze nevidomý zákazník přehlédne označení „AAA“ nebo označení „1.1.1.“, jimiž jsou žlutá vozidla taxislužby označena, přičemž průměrný zákazník neví, zda poskytovatel označený jako „AAA“ je identický s poskytovatelem taxislužby vozidly označenými „1.1.1.“ a žalobce nenavrl žádný důkaz, který by nasvědčoval tomu, že pokud spotřebitel zvolí jako poskytovatele taxislužby či jiné autodopravy žlutý vůz, jedná se o jeho volbu přihlašovatele jako poskytovatele, kterého si spotřebitel vybral. S ohledem na nedokonalý vjem průměrného spotřebitele toto zohledňuje i právní úprava v oblasti ochranných známek, která stanoví, že ostatní subjekty nemohou chráněné označení užívat a nemohou užívat ani označení, které je označení chráněnému podobné. K tomu žalovaný uvedl, že mimo nedostatek distinktivy předmětné označení vykazuje i rozpor s veřejným zájmem, jak jej definoval ESD ve svém rozsudku C 104/01 ve věci Libertal. Je nerozhodné, zda žalobce užíval předmětnou barvu na území ČR jako první a před podáním přihlášky, neboť tato okolnost nemá žádný význam, pokud nezapsaná označení jako taková nemá rozlišovací způsobilost ani k datu podání přihlášky, ani k datu zápisu. Samotné užívání označení bez toho, že by bylo přihlášeno k ochraně, může vést ke vzniku ochrany označení jako všeobecně známé známky, ale i ta získává ochranu pouze tehdy, je-li označení distinktivní. V jiných případech pak takové užívání může vést ke vzniku práva předchozího uživatele, ale to jen ve vztahu k označení, které by požívalo ochranu. Délka řízení v projednávané věci není přihlašovatel k tíži, neboť ten může prokazovat získání distinktivy kdykoliv až do případného zápisu známky. V daném případě však přihlašovatel žádný z důkazů nedoložil, že by tato žlutá barva mohla plnit úlohu, které plní ochranné známky. Doba řízení, ani doba předchozího užívání, nezakládá právo na zápis nedistinktivního označení jako ochranné známky. Tvrzení o neprovedení důkazů považoval žalovaný za účelové. Poukázal nato, že v řízení o přihlášce ochranné známky, již byla vytknuta zápisná způsobilost, je na přihlašovatel, aby podle § 5 zákona o ochranných známkách prokázal, že jím přihlašované označení rozlišovací způsobilost má. Žalobcem předložený četný počet vyobrazení vozidel taxislužby a propagačních dokladů svědčí o tom, že předmětná žlutá barva se vždy pojí s označením žalobce (nebylo předloženo žádné vyobrazení vozidla taxislužby

označeného žlutou barvou a znaky „1.1.1.“). Není pravdou, že by Úřad neprovedl dostatečné dokazování – břemeno tvrzení a břemeno důkazní nese v řízení, jímž má být prokázáno získání rozlišovací způsobilosti, přihlašovatel, popřípadě v řízení o prohlášení neplatnosti ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o ochranných známkách vlastník ochranné známky.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 1 zákona o ochranných známkách v rozhodném znění ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Podle ust. § 4 písm. b) téhož zákona do rejstříku se nezapíše označení, které nemá rozlišovací způsobilost.

Podle ust. § 5 téhož zákona označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) obecně závazné vyhlášky č. 18/2006 Sb., kterou se vydává provozní řád a stanoví podmínky užívání stanovišť taxislužby zřízených na místních komunikacích ve vlastnictví hlavního města Prahy, v rozhodném znění, řidič taxislužby nebo provozovatel taxislužby je povinen obsluhovat stanoviště taxislužby pouze vozidlem, jehož čistota odpovídá přiměřeně daným povětrnostním podmínkám. Vozidlo musí být uzavřené, minimálně čtyřmístné s nejméně třemi vstupními dveřmi k místu řidiče a cestujících a s vyhrazeným celistvým prostorem pro zavazadla a dále se musí jednat minimálně o vozidlo nižší střední třídy podle mezinárodní klasifikace. Vedle výše uvedených parametrů musí vozidlo splňovat ještě následující požadavky:

a) žlutá barva v rozpětí odstínů č. RAL 1003, 1016, 1018, 1021, 1023 a 1026 - na celé ploše vozidla.

Podle ust. § 45 odst. 1 téhož zákona nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštностech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobcem přihlašované označení mělo zápisnou způsobilost ve smyslu § 1 zákona o ochranných známkách, a v případě, že bylo právem Úřadem a žalovaným vyloučeno ze zápisu do rejstříku podle § 4 písm. b) tohoto zákona, zda

ve smyslu § 5 citovaného zákona žalobce prokázal, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobku nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis, rozlišovací způsobilost.

Žalobce tvrdil, že barva RAL 1021 byla pro něj speciálně vytvořena a že na trhu není užívána jinými provozovateli taxislužby. Cílem žalobcem bylo registrovat tuto specifickou barvu proto, aby zabránil jejího užívání jinými soutěžiteli, neboť se u běžného spotřebitele vžila pro jeho vozy taxi. Podle žalobce žalovaný užívá nepřiměřeně extenzivní výklad zákona. K tomu žalobce v obecné poloze tvrdil, že za spoledních 10 let umožnil žalovaný registraci pouze jedné ochranné známky pro barvu, naproti tomu OHIM eviduje 185 registrovaných známek pro barvu. Žalovanému tedy chybí rozhodovací praxe u přihlášek ochranných známek pro barvu. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že rozhodl o jeho přihlášce až po 4 letech od jejího podání.

K tomu z obsahu spisového materiálu a žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření k žalobě, repliky žalobce a dupliky žalovaného vyplynulo, že žalobce podal u Úřadu přihlášku ochranné známky O-434553 dne 16.12.2006 z důvodu ochrany žluté barvy č. RAL 1021 pro třídu 39-taxislužba, automobilová doprava s tím, že předmětná barva je užívána na vozidlech taxislužby AAA radiotaxi s.r.o., která je největší a nejznámější taxislužbou v ČR, s vozy o počtu 1 150 ks jezdí po celé republice a zajišťuje služby i po celé Evropě, v několika testech se firma umístila na prvním místě v Praze v kombinaci ceny a kvality služeb. Podáním došlým Úřadu 26.2.2006 žalobce zaslal fólii přihlášené barvy a obrázek auta radiotaxi AAA. Na těchto dokladech je vyhotoven osobní automobil ve žluté barvě-taxi s, mimo jiné, označením „AAA“ na bočních zadních dveřích, přední a zadní části karosérie. Podle sdělení Ministerstva dopravy (ze dne 14.8.2007) k dotazu Úřadu ohledně budoucí úpravy jednotného barveného označování vozidel taxislužby na území ČR, nebyla v té době navržena právní úprava stanovící jednotné barevné označování vozidel taxislužby na území celé ČR s tím, že za stávajícího právního stavu lze upravit jednotné barevné označování vozidel taxislužby, jakožto podmínku užívání taxi stanoviště, formou obecně závazné vyhlášky obce podle § 21a odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále též zákon o silniční dopravě) ve vztahu ke konkrétnímu stanovišti, resp. stanovištím, na území obce, která vyhlášku vydala. V průběhu věcného průzkumu byl žalobce několikrát Úřadem vyzván (podáním ze dne 9.5.2006, ze dne 31.8.2006), aby prokázal rozlišovací způsobilost ve stanovené lhůtě, neboť přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Na to žalobce reagoval předložením důkazů v podobě fotografií, bedekrů, vizitek, reklamních kartiček, map a dalších reklamních materiálů, ze kterých je patrné, že se týkají hlavního města Prahy, většina z nich je psána cizojazyčně, tedy je zaměřena na cizince, přičemž na materiálech, kde je vyobrazeno vozidlo taxislužby ve žluté barvě, je vždy na vozidle uvedeno mimo jiné ještě označení „AAA“.

Rozhodnutím ze dne 29.8.2007 sp.zn. O-434553 Úřad zamítl žalobcovu přihlášku z důvodu vyloučení ze zápisu do rejstříku ochranných známek ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, neboť přihlašované označení je tvořeno pouze žlutou barvou RAL 1021, a tedy neobsahuje žádný další rozlišovací prvek, a takové označení proto nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost vůči nárokováným službám ve třídě 39. Důkazy předložené žalobcem v průběhu věcného průzkumu nebylo prokázáno, že podstatná část spotřebitelů v ČR rozezná přihlašovanou žlutou barvu jako ochrannou známku určitého dopravce – provozovatele taxislužby. Předložené doklady tak neprokazují získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení. Žalobcem předložené materiály prokazují užívání předmětného označení přihlašovatele v obchodním styku, to ale nemusí znamenat, že se označení pro přihlašovatele vžilo. Úřad také zdůraznil, že užívání v obchodním styku nelze

vždy ztotožnit se získáním rozlišovací způsobilosti. Předmětné označení bylo vzhledem k nárokovaným službám posouzeno jako nedistinktivní, neboť nemá žádný dostatečně nosný rozlišovací prvek, který umožní průměrnému spotřebiteli orientaci na původce služeb. Součástí označení na automobilech i dalších dokladech je vždy i název společnosti přihlašovatele AAA radiotaxi s.r.o., který zde působí jako rozlišovací prvek, jenž ovšem není součástí přihlašované označení. Označení nebylo schopno samostatně plnit funkci ochranné známky, tj. rozlišit služby přihlašovatele. Označení musí svou formou nebo obsahem být tak originální, že umožní individualizaci služeb, resp. odlišit služby jedné osoby poskytované na trhu od služeb jiných osob. Podle Úřadu nelze přiznat výlučnou ochranu pouze jednomu podnikatelskému subjektu, neboť registrací takového označení by bylo znemožněno jeho užívání ostatním osobám.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, kde namítal obdobně jako v podané žalobě. K rozkladu připojil jako důkaz upřesňující podklady o užívání barvy RAL 1021. Z předložených důkazů je zřejmé, že na všech je vyobrazeno žluté osobní vozidlo taxislužby vždy, mimo jiné, s označením „AAA“.

O podaném rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vyjádřil se k námitkám v rozkladu. K námitce specifické barvy žalovaný vyšel z podkladů, které si opatřil správní orgán I. stupně a ve shodě s ním dospěl k závěru, že se jedná o běžný odstín žluté barvy, který nelze rozeznat od jiných běžně užívaných odstínů této základní barvy. Poukázal nato, že běžní spotřebitelé spojují tuto barvu s vozidly taxislužby obecně, neboť některé světové metropole jsou touto žlutou barvou vozidel taxislužby typické, často se vyskytuje i ve filmech různých žánrů, kromě toho poukázal na § 2 vyhlášky, rozsudek ESD C-104/01 a dospěl k závěru, že přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Dále se žalovaný zabýval posouzením přihlašovaného označení ve smyslu § 5 citovaného zákona a k tomu zohledňoval podíl na trhu, který označení zaujímal, intenzitu, geografické rozšíření a dobu užívání označení, výši investic vynaložených podnikem na jeho propagaci, výzkumy veřejného mínění, poměr zúčastněných kruhů, které identifikují výrobek jako pocházejícího od určitého podniku díky ochranné známce, prohlášení obchodních a průmyslových komor nebo jejich profesních sdružení a zabýval se materiály předloženými v průběhu zápisného řízení přihlašovatelem, a zda prokazují získání rozlišovací způsobilosti ve vztahu k nárokovaným službám či nikoliv. Ve shodě se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že přihlašovatel prokázal, že přihlašované označení užívá, ovšem ve smyslu § 5 citovaného zákona není podstatné prokázat užívání daného označení, ale prokázat získání rozlišovací způsobilosti uvedeného označení, tedy skutečnost, že běžní spotřebitelé budou schopni pouze na základě přihlašovaného označení, v tomto případě samotného odstínu žluté barvy RAL 1021, bez dalších rozlišovacích znaků, odlišit služby přihlašovatele od služeb jiných soutěžitelů a nebudou je považovat za např. pouze dekoraci či obecně indikátor provozu taxislužby. Tuto skutečnost přihlašovatel ani podle žalovaného neprokázal. K tomu žalovaný dále uvedl, že není rozhodné, že odstín RAL 1021 není na trhu používán jinými provozovateli taxislužby, neboť k odmítnutí zápisu na základě § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách není nutné, aby přihlašované označení bylo již užíváno vzhledem k poskytovaným výrobkům nebo službám. Pro odmítnutí stačí již potenciální možnost, že označení nebo údaje mohou být vnímány jako nedistinktivní. Navíc je rozlišovací způsobilost posuzována z hlediska vnímání běžného spotřebitele, který není odborník na barevné odstíny. Běžný uživatel taxislužby bude těžko rozlišovat mezi specifickým odstínem žluté barvy RAL 1021 a jinými běžnými odstíny žluté např. RAL 1023 (žlutá dopravní), RAL 1018 (žlutá zinková) atd., ale bude přihlašované označení vnímat spíše jako nikoliv neobvyklý odstín žluté barvy. Dále žalovaný podotkl, že všechny materiály předložené žalobcem s rozkladem vykazují stejnou zásadní vlastnost jako

dříve předložené materiály, tj. že se spolu s přihlašovaným označením na nich vyskytuje i výrazný rozlišovací prvek „AAA“, přičemž žalovaný s přihlédnutím k ekonomice řízení považoval za nadbytečné, aby věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu posouzení těchto materiálů.

Soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou. Je tomu tak proto, že soud ve shodě s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a žalovaného dospěl k závěru, že žalobcem přihlašované označení nesplňuje podmínky stanovené pro ochrannou známku zákonem o ochranných známkách ve smyslu § 1 tohoto zákona tedy, že se jedná o jakékoliv označení schopné grafického znázornění, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jediné osoby od výrobku nebo služeb jiné osoby. V projednávané věci Úřad po podání přihlášky v rámci věcného průzkumu dvakrát žalobci sdělil výsledek průzkumu jeho přihlášky (sdělení Úřadu z 9.5.2006 a 31.8.2006, aby žalobce prokázal splnění podmínek daných v ust. § 5 zákona o ochranných známkách) s tím, že bylo zjištěno, že přihlašované označení je tvořeno pouze žlutou barvou RAL 1021, neobsahuje žádný další rozlišovací prvek a tedy nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost vůči nárokováným službám ve třídě 39. Zároveň jej poučil, že chránit pouhou barvu lze pouze za předpokladu, že přihlašovatel prokáže získání rozlišovací způsobilosti této barvy v oblasti služeb, které nárokuje chránit. Ve sděleních o výsledku věcného průzkumu zároveň Úřad žalobce vyzval k doložení této skutečnosti hodnověrnými doklady ve stanovených lhůtách. K tomu soud doplňuje, že z obecného hlediska je označení, které nemá rozlišovací způsobilost, označení, které neplní základní funkci ochranné známky ve smyslu § 1 citovaného zákona, tedy funkci určovat původ výrobků a služeb a tím umožnit spotřebiteli, aby při dalším nákupu mohl dané výrobky či služby koupit znovu nebo se jim naopak vyhnout (rozsudek soudu I. stupně ES ve věci T-79/00 „Lite“). Soud v této souvislosti považuje za příslušný právní názor správního orgánu I. stupně, že k tomu, aby označení mělo jako ochranná známka rozlišovací způsobilost, je třeba, aby mělo schopnost rozlišit služby přihlašovatele na trhu, tedy musí být svou formou nebo obsahem tak originální, že umožní individualizaci jeho služeb od služeb jiných osob. Z žalobcem předložených dokladů vyplynulo, že je přihlašované označení tvořeno specifickým odstínem žluté barvy RAL 1021 podle vzorníku barev RAL a že je přihlašováno pro třídu 39 - taxislužbu a automobilovou dopravu. Jak vyplývá z ust. § 2 odst. 2 písm. a) shora citované vyhlášky je řidič taxislužby nebo provozovatel taxislužby povinen obsluhovat stanoviště taxislužby pouze vozidlem, které bude splňovat mimo jiné požadavek žluté barvy v rozpětí odstínu č. RAL 1003, 1016, 1018, **1021**, 1023 1026 na celé ploše vozidla. Soud ve shodě se žalovaným považuje žalobcem přihlašovanou barvu RAL 1021 za odstín, který běžný spotřebitel nerozezná od jiných běžně užívaných odstínů této základní barvy. Soud přisvědčuje žalovanému také v jeho stanovisku, že průměrný spotřebitel spojuje žlutou barvu s vozidly taxislužby obecně, na základě vjemové zkušenosti z literatury, filmů, tisku a dalších médiích, jako typickou barvu pro taxislužbu ve světových metropolích, kam jistě náleží i hlavní město Praha, ale i jako typickou barvu pro poskytovatele taxislužby a autodopravy jinými poskytovateli, jako např. CITYTAXI, Student Agency, DHL, Messenger apod.. Běžný spotřebitel tak pouze na základě předmětné barvy neodliší poskytování služeb žalobcem od obdobných služeb jiných poskytovatelů. Žalovaný proto právem užil ve své správní úvaze i skutečnosti, které jsou obecně známé a které jsou podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Žalovaný rovněž právem vyšel z rozsudku ESD ve věci C-104/01 „Libertel“, podle kterého je třeba brát při posuzování rozlišovací způsobilosti barvy jako ochranné známky ohled na veřejný zájem, aby nebyl příliš omezen přístup k barvám pro jiné subjekty, které nabízejí výrobky nebo poskytují služby stejného typu, jako pro něž je zápis požadován. Stanovisko správního orgánu I. stupně a žalovaného o tom, že zápisem žalobcem přihlašovaného označení do rejstříku by byl nepřiměřeně omezen přístup ostatních

poskytovatelů taxislužby k této barvě, neboť přestože je přihlašované označení tvořeno pouze jedním odstínem žluté barvy tj. RAL 1021, kdy nebudou běžní spotřebitelé rozlišovat mezi tímto specifickým odstínem žluté a jinými běžnými odstíny, a že by v praxi tedy došlo k zablokování většiny běžně užívaných odstínů této barvy pro ostatní soutěžitele, je podle stanoviska soudu zcela v souladu se zákonem. Soud proto ve shodě se správními orgány obou stupňů uzavírá, že přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách.

Žalobce byl Úřad dále vyzván k prokázání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách, žalobce však ani v tomto ohledu důkazní břemeno neunesl. Je tomu tak proto, že na všech jím předložených dokumentech se kromě žlutého zabarvení vozidel přihlašovatele nachází i označení „AAA“, případně telefonní číslo či jiné identifikační údaje tohoto provozovatele taxislužby, přičemž právě označení „AAA“ působí jako rozlišovací prvek. Také podle stanoviska soudu si průměrný spotřebitel při využívání služeb, pro něž je barva RAL 1021 žalobcem přihlašována (taxislužba a autodoprava), nespojí pouhou barvu se službou žalobce, pokud vozidlo taxislužby nebude opatřeno označením „AAA“, nebude schopen pouze podle barvy vozidlo žalobce identifikovat a bude jej považovat za běžnou žlutou barvu, která se vyskytuje i na vozidlech jiných autodopravců v ČR i v zahraničí. Je přitom nerozhodné, že žalobcem přihlašovaný odstín RAL 1021 není na trhu používán jinými provozovateli taxislužby, neboť je třeba rozlišovací způsobilost posuzovat z hlediska vnímání běžného spotřebitele, tj. běžného uživatele taxi, který z důvodů shora uvedených rozdíl v odstínech základní žluté barvy nepostřehne. Pro odmítnutí zápisu podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách přitom postačuje pouze potencionální možnost, že označení nebo údaje mohou být vnímány jako nedistinktivní. K tomu žalovaný právem poukázal na rozsudek ESD ve věci C-191/01 ve věci „Doublemint“. Pokud žalobce k této žalobní námitce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s kritérii, které sám uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, tj. k podílu na trhu, který označení zaujímá, intenzitou, geografickým rozšířením, dobou užíváním tohoto označení, výší investic vynaložených podnikem na jeho propagaci, výzkumy veřejného mínění, poměr zúčastněných kruhů, které identifikují výrobek jako pocházející od určitého podniku díky ochranné známce, prohlášení obchodních a průmyslových komor nebo jiných profesních sdružení, je třeba k tomu uvést, že kritéria, která žalovaný uvedl, zákon o ochranných známkách při posouzení zápisné způsobilosti přihlašovaného označení v takovém rozsahu neuvádí ani nepožaduje. Lze přisvědčit žalobci, že pokud žalovaný taková kritéria zmínil, měl je v odůvodnění svého rozhodnutí vyhodnotit. Nejedná se však o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobce zákonem stanoveným způsobem neprokázal zápisnou způsobilost přihlašovaného označení ve smyslu § 1, § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, ani neprokázal rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení ve smyslu § 5 citovaného zákona. Irelevantní je rovněž tvrzení žalobce, že požaduje ochranu pro specifický, jemu na objednávku vytvořený odstín žluté barvy RAL 1021, a že se jiný subjekt k jeho registraci žalobcem měl právo vyjádřit v námitkovém řízení. Jak bylo uvedeno shora, nejedná se o takové barevné označení, které by samo o sobě bylo způsobilé být ochrannou známkou ve smyslu § 1 zákona o ochranných známkách. Skutečnost, že se k přihlášce žalobcovy ochranné známky jiný subjekt nevyjádřil, je nevýznamná i proto, že správní orgány obou stupňů posuzovaly zápisnou způsobilost přihlašovaného označení mimo jiné i z důvodu veřejného zájmu, tedy bez ohledu nato, zda se přihlásil subjekt, který by tvrdil zásah do svých práv, či nikoli. Tímto veřejným zájmem je, aby nebyl omezen přístup k přihlašované barvě i pro jiné subjekty, které nabízejí výrobky nebo poskytují služby stejného typu, jako pro něž je zápis požadován. Zohlednění veřejného zájmu správními orgány v projednávané věci je v souladu s již citovaným rozsudkem ESD ve věci C-104/01 „Libertel“, který se právě při

posuzování rozlišovací způsobilosti barvy jako ochranné známky zabýval i významem veřejného zájmu.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy, které žalobce předložil a že tyto důkazy prokazují rozlišovací způsobilost barvy RAL 1021 pro žalobce. Soud k tomu odkazuje na shora uvedené závěry, které učinil a za kterých je podle stanoviska soudu nadevší pochybnost zřejmé, že průměrný spotřebitel v ČR nepředpokládá, že pokud vstupuje do taxi se žlutou barvou, jedná se o vůz žalobce. Samotná barva žalobcových vozů není distinktivní a schopna odlišit výrobky nebo služby žalobce od výrobků nebo služeb jiných osob. Podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny důkazy, které žalobce navrhoval a které se staly podklady pro vydání jejich rozhodnutí. K tomu soud zdůrazňuje, že se jedná o řízení návrhové a bylo tedy na žalobci, aby poté, kdy Úřad dospěl k závěru, že jím přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, a kdy jej opakovaně vyzval k doložení této rozlišovací způsobilosti, unesl své důkazní břemeno a rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení prokázal. Soud proto ani tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou. K tomu soud ve shodě se žalovaným připomíná rozsudek NSS ve věci sp.zn. 7As 56/2008, podle kterého, má-li ochranná známka být schopna plnit svou základní roli v systému nenarušené soutěže o jejíž zavedení usiluje smlouva o ES, musí poskytovat záruku, že všechny výrobky a služby, které jsou touto známkou opatřeny, byly vyrobeny pod kontrolou jediného podniku odpovědného za jejich jakost. Zákon o ochranných známkách stanovením zákonných podmínek zápisné způsobilosti omezil „lákání spotřebitelů“ pomocí označení požadavkem určité minimální míry rozlišovací způsobilosti, aby institut ochranných známek plnil svůj primární identifikační účel v rámci konkurenční soutěže podnikatelů na relevantním trhu.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nerozhodl o jeho přihlášce ve stanovené lhůtě, ale až po 4 letech od jejího podání. Soud k tomu poukazuje na shora citované ust. § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách, podle kterého se na Úřad ani žalovaného lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu nevztahují. Nadto žalobcova práva nebyla délkou rozhodování ve věci samé nijak krácena, neboť Úřad a žalovaný posuzovali přihlašované označení podle stavu řízení ke dni vydání svých rozhodnutí.

Novota, kterou žalobce uvedl ve své replice (podání ze dne 7.2.2011) a sice, že žalovaný neposoudil skutečnost, že z některých pohledů průměrný zákazník vidí pouze barvu a označení taxi na střeše vozu a tedy z určitých pohledů žalobce užívá označení barvy bez jiných rozlišovacích prvků, byla vznesena až po zákonem stanovené lhůtě pro uplatnění žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a soud se jí proto nemohl zabývat.

Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková